

Nuolat dėkoti

Dabar 92 metų amžiaus, Francisco Corazon prisimena, kaip jis susitiko Opus Dei ir pasakoja asmeninės apaštalinės iniciatyvos pradžia, kuri nuo tada tapo tarptautiniu kaimo mokyklų tinklu fermų darbuotojams.

2010-11-18

Gimiau Kordoboje pietų Ispanijoje prieš keletą metų, birželio 10, 1916. Studijuodamas agrotechnika Madride, mačiau iš arti skurdą žmonių, gyvenančių nuošalesnėse

miesto srityse. Dauguma iš jų buvo fermų darbininkai, kurie buvo priversti palikti žemę, kadangi jie negalėjo pakankamai uždirbti pragyvenimui. Laikas nuo laiko eidavau jų aplankyti ir bandžiau jiems padėti. Klausdavau savęs, ką daugiau galėjau padaryti dėl jų, bet nemačiau jokios lengvos išeities.

Kai buvau 20 metų amžiaus prasidėjo Ispanijos pilietinis karas. Kaip ir visi kiti Madride, išgyvenau daug sunkumų per tuos metus. Bet dėka daugybės sėkmės tai yra, dėka dieviškos apvaizdos aš išgyvenau. Kai karas pasibaigė, vedžiau Lola ir gavau darbą vyriausybės agentūroje Jaen. Mūsų pirmieji du vaikai gimė tenai.

Kadangi mano tėvai davė man gerą krikščionišką išauklėjimą, tęsiau savo pamaldumo praktikas ir dukart per metus gaudavau dvasinį vadovavimą iš draugo kunigo

Kordoboje. Kartą pasakiau jam, kad jaučiausi kviečiamas atsiduoti Dievui, bet tiksliai nežinojau kaip. „Neįsijaudink“ jis patarė. „Dievas leis tau sužinoti tinkamu metu.“

Netrukus po to mes persikėlėme į Kordobą, kur radau darbą privačioje firmoje. Galiausiai nusprendžiau suderinti tą darbą su mokymu pirmiausia Industrinės Vadybos mokykloje ir vėliau Agrotechnikos mokykloje, kuri atsidarė 1968 metais.

Izidoro Zorzano

Šešto dešimtmečio pradžioje aš vis dar žinojau labai mažai apie Opus Dei. Bet buvau girdėjęs apie Izidoro Zorzano ir trys dalykai apie jį įstrigo mano galvoje: kad jis buvo inžinierius (galbūt štai dėl ko atkreipiau į jį dėmesį), kad jis dirbo Andalūzijos Geležinkeliams, ir kad jo kanonizacijos procesas buvo prasidėjęs.

1954 metų pradžioje, jaučiau poreikį atlikti rekolekcijas, kad pasiruoščiau Velykoms. Todėl padariau rezervaciją vyskupijos rekolekcijų namuose, įsikūrusiuose kalnų papėdėse už Kordobos. Man buvo pasakyta, kad rekolekcijas praves Opus Dei kunigas. „Puiku,“ pagalvojau, „dabar sužinosiu apie ką visa tai yra“.

Susitikimas su Opus Dei

Taigi nuvykau į rekolekcijas. Pamokslininkas prisistatė mums prieš vakarienę. Mano pirmas išpūdis visai nebuvo toks teigiamas. Vietoj garbaus vyresnio kunigo, kurio mes visi laukėme, sutikome jauną, nesenai iššventintą kunigą, tik 24 metų amžiaus ir su didele šypsena: „Ir šis vyrukas ketina pamokslauti mums?“ - pats sau pagalvojau, kaip ir kiti. „Na, rytoj pirmas dalykas ryte bus patraukti atgal į Kordobą.“

Po vakarienės nuėjome į koplyčią pirmajai meditacijai. Buvau nustebintas. Šis kunigas atvėrė man naują dvasią, nežinomą man iki tol. Kitą dieną nuėjau pasišnekėti su juo. Jo vardas buvo Emilio Bonell.

Kun. Emilio nieko nepasakė apie Opus Dei per rekolekcijas. Vis dėlto Dievo malonė vedė mane atpažinti „kažką“ visai ypatingo už kunigo karštų žodžių. Bet kas neturėjęs panašios patirties būtų nustebintas. Bet tai yra kaip kviečio daigas ramiai auga žemėje. Tai yra kaip Dievas po truputį pasėja sėklą kieno nors sielos gelmėse. „Techniškai“ terminais tai vadinama pašaukimu.

Pradėjau suprasti kaip svarbus šis naujas „kažkas“ turės būti mano gyvenime, netgi prieš tai kai kun. Emilio kalbėjo man apie Darbą po kelių savaitių. „Jei tu nori“, jis pasakė vieną dieną atsisveikindamas, „galiu papasakoti apie Opus Dei kitą kartą,

kai ateisi; tada galėsi paaiškinti, bet kam, kas paklaustų“. Tačiau jis nepapasakojo, kai mes kalbėjomės kitą savaitę. „Bet kun. Emilio,“ pasakiau, „ar nepapasakosit man apie Opus Dei?“

Tai buvo tada, kai pirmą kartą išgirdau apie darbo pašventinimą ir šventumo siekimą pasaulio viduryje. Buvau sužavėtas idėjos. Mano krikščioniškas gyvenimas ir profesinis darbas gavo visiškai naują dimensiją. Lola, mano žmona, pastebėjo pasikeitimą manyje ir pradėjo klausinėti apie Darbą. Aš paaiškinau, ką žinojau: dieviškąją išūnystę, meilę laisvei, gyvenimo vienybę. Kitas aspektas, kuris įkvėpė pasitikėjimą manyje buvo gilus įsteigėjo pamaldumas Marijai.

Paprašiau savo draugo kunigo Kordoboje patarimo ir papasakojau jam, kad ši dvasia traukė mane daugiau ir daugiau. „Ką nori, kad tau

pasakyčiau?“ jis pasakė. „Negaliu patarti, nes nežinau, kas tai yra. Elkis laisvai.“

Žingsnis

Ir aš veikiau. Prisimenu tai, lyg tai būtų šiandien. Buvo labai šilta popietė 1954 metų birželį. Buvome kalnuose atostogoms. Buvo ramu namuose, nes penki vaikai buvo lovoje atsigaunantys nuo tymų. Po to kai pasirūpinau jais, meldžiausi savo darbo kambaryje ir nusprendžiau tenai ir tada paprašyti priėmimo.

Tai buvo taip paprastai kaip tai. Niekas nepaprašė manęs prisijungti prie Opus dei. Žinojau, kad priėmimo prašymas turėjo būti raštu. Nuėjau prie stalo ir parašiau ant popieriaus savo troškimą sudaryti Darbo dalį. Kitą dieną nunešiau savo laišką į centrą, ir jie jį priėmė. Ir štai aš esu čia, daugiau nei po pusės amžiaus, dėkodamas pastoviai Dievui už

pašaukimo malonę, kuri buvo didelis mano gyvenimo džiaugsmas.

Šv. Josemaria

Po šešių metų, 1960 metų spalį, turėjau didelę laimę susitikti šv. Josemaria, kai jis atvyko į Saragosos universitetą gauti garbės daktaro laipsnį. Nusigauti iki tenai buvo nuotykis, kai keliai buvo tokie, kokie būdavo tais laikais. Padarėme kelionę geriausiai kaip galėjome, su sena mašina, kuri pastoviai sulūždavo. Po sekinančios kelionės užmigau ir susapnavau, kad Tėvas pasveikins mane asmeniškai kitą dieną. Ir taip jis padarė. Viskas įvyko netikėtai. Jis paklausė Lolos ir manęs apie mūsų vaikus. Mes parodėme jam nuotrauką, ir jis palaimino juos po vieną.

Šv. Josemaria sakydavo, kad mes praleisime paskutinius savo gyvenimo metus Darbe dėkodami. Dėkoju Dievui už viską: Lolą, gerą ir

šventą moterį, kuri mirė prieš 18 metų po to kai dosniai atidavė save kaip Opus Dei supernumerarė. Ji atvedė daug žmonių prie Dievo. Visuomet sutikdavau draugus ir pažįstamus, kuriuose ji paliko krikščionišką pėdsaką. Taip pat dėkoju jam už mano aštuonis vaikus (kai kurie iš jų gavo pašaukimą į Opus Dei), už mano dešimt anūkų, ir už apaštalavimo augimą visame pasaulyje, ypatingai, mano mylimojoje Kordoboje.

Viskas prasideda mažas Tas susitikimas su šv. Josemaria giliai mane sujaudino. Tai privertė mane paklausti savęs, ką daugiau galėčiau padaryti dėl Dievo savo profesijoje, savo kasdieniniame gyvenime. Žinojau, kad nuo pradžios šv. Josemaria svajojo apie iniciatyvas, kurios pakeltų fermų darbininkų lygį kiekvienu jų gyvenimo aspektu - žmogiškuoju, profesiniu, dvasiniu. Turėjau didelę laimę - tai yra, Dievas

davė man malonę - žengti pirmus žingsnius paverčiant tą svajonę į realybę.

Mano mintis buvo pradėti mokyklą žemės ūkio darbininkams, kurie buvo meistrai. Tikėjausi, kad galiausiai tai taps bendru Opus Dei apaštalavimu, bet pradžioje tai buvo paprasčiausiai idėja, asmeninis projektas paveiktas žmogiškų įkvėpimų ir profesinės orientacijos. Taigi pradėjau dirbti su tuo, suprasdamas kad pilna atsakomybė už tai guls ant mano paties pečių.

Nėra lengva pradėti bet kokį projektą, ir šis nebuvo jokia išimtis. Su valandomis, kurias skyriau savo didelei šeimynai ir savo darbui, kur galėjau rasti laiko šiam naujam sumanymui? Bet po truputį pirmieji žingsniai gavo formą su draugų ir pažįstamų pagalba, kurie dalinosi mano susidomėjimu idėja. Kalbėjau su valdžios pareigūnu ir keliavau į

Granadą susitikti su specialistais alyvmedžių auginime. Kadangi norėjau, kad mokykla turėtų koplyčią, taip pat kalbėjau su vyskupu, kuris davė savo entuziastingą paramą. Kai atėjo laikas ją įtaisyti, turėjau viską pasiskolinti: taure, pateną, mišiolą....

Sunkiausia dalis, kaip paprastai, buvo pinigai. Planas buvo pradėti su trisdešimt žmonių, pasiruošusių pridėti trisdešimt tūkstančių pesetų [\$500] ir su savanoriais, kurie duotų mokymą. Žmonės atsakė skirtingais būdais, visi su dosnumu. Vienas draugas, Bernardo Lopez Baena, pasakė man, kad galėjau paprašyti bet ko iš jo išskyrus dalyvavimo projekte, nes jis buvo gan užsiėmęs ir neturėjo laiko kam nors naujo. Jis pridėjo: „A, bet dėl pinigų, nesijaudink: čia yra trisdešimt tūkstančių.“ Tais metais, trisdešimt tūkstančių pesetų buvo visai daug pinigų. Kitas draugas, Juan Lobera,

paliko mums savo kaimo namą San Eduardo; tai turėjo būti Ūkio mokyklos vieta. Jo šeima surado kitą vietą praleisti vasarai. Daug žmonių pasisiūlė padėti, vienas po kito - pavyzdžiui, Pepe Guerrero (jis turėjo daug draugų Kordoboje) ir jo pusbrolis, Andres, kurie turėjo administracines pozicijas žemės ūkio departamente.

Nuo pirmos Ūkio mokyklos iki Mokyklų asociacijos kaimo šeimoms

Ir taip su daug pasitikėjimo Dievu ir daug darbo valandų, žengiant po vieną žingsnį, be reikalingų resursų, projektas judėjo į priekį. Aš buvau primas Ūkio mokyklos direktorius, kuri atsidarė 1962.

Pradžioje mes buvome susirūpinę tik su žmogišku ūkio darbininkų išsivystymu Andalūzijoje, ir ypatingai tų aplink Kordobą. Bet šv. Josemaria turėjo labiau pasaulinį

požiūrį. Kai Andres Guerrero kalbėjo jam apie mūsų projektą Guadalquivir Slėnį, jis pasakė, „Ne, mano sūnau; tu turi galvoti apie visą pasaulį!”

Ir taip atsitiko. Metams bėgant, projektas augo ir prisitaikė prie naujų aplinkybių. Jose Manuel Gil de Antunano perdirbo pradinę idėją, ir dėka daugybės žmonių pagalbos kaip Manolo Verdejo, visas planas įgavo formą.

Pasiremiant mūsų pačių patirtimi ir to kas vyko kitose šalyse, Mokyklų asociacija kaimiškoms šeimoms gimė, kad įvykdytų pradinę idėją padėti ūkio žmonėms, bet didesniame lygyje. Pagrindinis rėmėjas buvo Joaquin Herreros, kuris turėjo patirties iš pirmų rankų iš Les Maisons Familierers, šeimų aprūpinimo būstu projekto Prancūzijoje.

Šiandien šios iniciatyvos dėl kaimo žmonių, ar sukurtos pagal Mokyklas

kaimiškoms šeimoms ar kitas
panašias, išsiplėtė po visą pasaulį.
Tūkstančiai fermų darbuotojų gauna
žmogišką, profesinį, ir dvasinį
ugdymą jose. Taigi aš turiu dar vieną
priežastį pastoviai dėkoti Dievui.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/pastoviai-dekoti/](https://opusdei.org/lt-lt/article/pastoviai-dekoti/)
(2026-03-19)